

Môj život s Borisom

Na úvod pár slov. Rozhodol som sa podeliť s ľuďmi čo Borisa Lattu poznali o mojej zážitky s Borisom. V prevažnej väčšine z bicyklových výletov.

Prvé stretnutie.

Ja som začal znova jazdiť na bicykli v roku 1985 vo veku 45 rokov po cca 27 ročnej prestávke. Po roku 1989 organizovala firma STARZ cyklistickú jazdu cez tri štáty a to SK, AT a HU. Ja som tam vždy hľadal nejakých cyklistických nadšencov amatérov.

Tam som sa aj zoznámil s jedným mužom ktorý býval na Dolných Honoch. Jeho kamarát bol Ľuboš a Peter a tí raz dotiahli na náš spoločný výlet Borisa. Boris mal vtedy obyčajný starší bicykel Favorit a ja som už mal môj tretí úplne nový bicykel, tiež cestný Favorit ale s úzkymi kolesami na asfaltové cesty.

Ale už na prvom spoločnom výlete sa ukázalo, že Boris ktorý bol o 12 rokov mladší aj na staršom Favorite jazdí lepšie ako ja. No to mi nevadilo, ale oveľa viac mi vadilo, že Boris vtedy fajčil cigarety. Možno si to len namýšľam, ale dodnes si myslím, že aj na základe mojích výhrad prestal Boris fajčiť.

Cigarety si potom nahradzal kávou a zákuskami a tento trend si udržal až do smrti. To nás tiež spájalo.

Akcie firmy STARZ.

Boris bol spoločenský typ, rád sa stretával s ľuďmi a vedel sa s každým rozprávať. To sa mi líbilo. Nakoniec ja a Boris sme mali úplne iné politické názory. Napriek tomu sme vydržali byť kamarátmi 25 rokov a keby Boris nezomrel skôr, tak isto až do mojej smrti.

Na cyklistickej akcii STARZ jazdil Boris vždy vpredu medzi poloprofesionálmi. Ja som jazdil na začiatku poslednej tretiny peletónu. To čo robil Boris sa mi zdalo byť nebezpečné. Boris so svojim nezlomným optimizmom vždy veril že aj tam všetko dobre dopadne.

Cez prestávky s občerstvením nesedel Boris v kúte, ale rád sa bavil s každým. Ako redaktor mal kopec známych ľudí a to pri tej príležitosti aj využíval. Vždy sa mi chválil toho poznám odtiaľ a toho vedľa odtiaľ. Raz bol s nami na jazde aj vtedajší minister financií Ivan Mikloš, ktorého Boris ihneď identifikoval.

Naša cyklistická družina.

Tak ako sme získavali ďalších sa naša cyklistická družina rozrastala. V jej rozkveté nás bolo aj osem. Neboli sme čisto mužský spolok a nejazdili sme preto od piva k pivu. Miešaná skupina v rovnakom počte žien a mužov bola úspešná. Všetci boli spokojní. Mali sme aj takých čo si ako občerstvenie dávali tatrunku a pivo. Jedna naša kamarátka zasa vínový strik a tatrunku.

Vždy sme brali ohľad na menej výkonných cyklistov. Zatiaľ čo ja som tam hral úlohu organizátora a navigátora, Boris bol ako zabávač vo svojom živle.

Neskôr sa začala naša skupina zmenšovať, aj keď sme sa snažili si ľudí udržať. Dnes sme zostali z pôvodnej zostavy aktívni len dvaja. Ja a Juraj. Keby Boris žil, tak traja.

Špeciálny rezeň od Xeny.

Xena bola jedna naša kamarátka ktorá mala exotické meno Zenóbia a niekedy sme o nej hovorili ako Xenofóbia. O nej som už napísal a tu to nemá miesto. Fakt je ale, že Xena čítala Borisove články v novinách a bola veľká Borisova fanúšička.

Raz keď sme išli niekde do kopcov cez Železnú studničku prišla Xena na stretávkku u Dunaja zo zafačovaným kotníkom. Ja som sa ju snažil odhovoríť aby sa vrátila domov, ale ona trvala na tom, že sa jej v našom kolektíve líubi a napriek tomu pôjde.

Potom keď sme sa dostali ďalej a začali aj väčšie stúpania tak to už s tým jej kotníkom nešlo. Boris sa potreboval skôr vrátiť, mal nejaký termín v redakcii. Tak sa gavaliersky ponúkol, že on sa s Xenou vráti a Xena mu za to slúbila špeciálny rezeň. Až neskôr som sa od Borisa dozvedel, že išlo o zeleninový rezeň ...

Xena bola vegatariánka a vedela sa uživiť v lese, na poli aj na lúke s tým čo tam našla. A tak na to doplatil Boris, ale bral to s úsmevom ...

Aj ja som s ňou mal veselú príhodu. Raz sa rozbehla do poľa a natrhala tam nejaké zelené listy. Prišla ku mne a napchala mi zopár tých listov do úst. Dalo sa to jesť, ale ja som sa opýtal čo bude robiť s tým zvyškom. Xena povedala **to je pre škrečka čo mám doma.**

Ráno na Záhorí.

Bavili sme sa raz s Borisom o tom že niekedy vyrazíme skoro ráno a on vtedy povedal, že keď bude jeho žena s detmi u jej rodičov v Trenčíne, tak vyrazíme na nejakú dlhú trať aj ráno o 04:00 .

No to sa nám nepodarilo, ale keď som raz stanovil ako cieľ prvú dedinu za riekou Morava ktorá sa volá Lanžhot, išli sme skôr, aj keď nie o 04:00 . Vtedy keď sme boli niekde na úrovni Devínskej Novej Vsi (za Devínom) tak Boris zahlásil : **No tak skoro ráno som ešte na Záhorí nikdy nebol** . Na toto si vždy spomínam keď tade idem, naposledy v tomto roku.

Pivo v českej dedine Lanžhot.

Keď sme išli na Moravu už bola spoločná republika rozdelená a na hranici bola kontrola. Keďže som vtedy jazdil do Česka služobne a aj na hrob mojich predkov, mal som u seba česke koruny a zaplatil som v Lanžhoti pivo aj Borisovi.

Neskôr keď sme niekde v spoločnosti hovorili o našich úspechoch, Boris vždy spomenul to pivo v Lanžhoti. Asi mu to vtedy dobre padlo.

Trasa Bratislava-Lanžhot je pre auto asi 70 km, ale my sme išli aj popri rieke Morave po cyklistickom chodníku. Takže tam a späť to bolo oveľa viac ako 140 km. To ale nebol náš limit. Túto dĺžku sme neskôr prekonal.

Na spiatocnej ceste som ešte chcel Borisovi ukázať mimo plán moje obľúbené jazero na Záhorí pri osade Tomky. Odvtedy vždy Boris hovorieval, že **keď Braňo zoberie ľudí na nejaký náučný chodník, tak je to vždy viac kilometrov.**

Nočné kúpanie.

Raz sme sedeli v takom bufete v Rusovciach kde predávali langoše a už sme chceli odísť keď išli okolo dve ženy na bicykloch a ja som vstal od stola a išiel im naproti. Kamarát Ľuboš si neodpustil jedovatú poznámku : zase bežíš za každou sukňou. Akorát to bola Xena s kamarátkou Zdenou. Ľuboš akosi Xenu hneď nespoznal.

Išli sme potom nie domov, ale s Xenou polievať jej záhradku. Pomaly sa stmievalo. V Rusovciach vyhlásila Xena že nás ona zavedie iným chodníkom. Každý z nás mal na bicykli zadnú blikačku a tak sme šiesti išli už tmavým lesom len podľa predchádzajúcej blikačky do neznáma.

Xena nás vyviedla z tmy k jazero u Rusoviec a vyhlásila, že teraz sa ideme povinne kúpať. Boris neprotestoval, akorát **ja som sa vyhovoril, že potme neviem plávať.** Vždy si na to spomeniem keď idem teraz po rokoch okolo.

Samozrejme tí čo boli vo vode nemali plavky. Bol s nami jeden mladší slobodný muž Martin ktorý tak často ženu bez plaviek nevidel a tomu sa to ľubilo najviac. Aj keď v tej tme resp. pri ohni asi toho moc nevidel.

Na brehu bolo svetlo od ohňa, boli tam nejakí ľudia ktorých Boris ihneď identifikoval. Boli z českého vyslanectva a mali tam takú malú party na rozlúčku. Boris sa nikde nestratil. Akorát na cestách som bol navigátor ja.

Borisov nový bicykel.

Ako som tu písal, na začiatku som mal lepší bicykel ako Boris. Ale za pár rokov ma Boris predbehol. Kúpil si horský bicykel, s ktorým sa ľahko prebýjal pieskom na Zahorí. Tam v miestach kde bolo kedysi more su tzv. tekuté piesky. Kolesá bicykla sa zaboria do jemného piesku ako do vody a je po paráde.

Neskôr som aj ja inovoval. Mal som trekingový bicykel, ktorý nebol tak rýchly na asfalte ale zvládal aj poľné cesty.

Ale aj Boris inovoval, o tom neskoršie.

Banány u jazera Tomky.

Raz sme išli s Borisom na jazero u osady Tomky. Bolo slnečné ráno a ja som kúpil v dedine Veľké Leváre mne a Borisovi po dva banány. Ešte na začiatku našej skupiny som nahovoril členov aby si kúpili rovnaké žlté tričká. Boli z bavlny a na cestách nás bolo vidieť. Keďže som bol dva roky vojakom, tento trend k "uniforme" sa mi ľúbil.

Tričká mali vzadu štandardné cyklistické vrecká, dve menšie na bokoch a väčšie v strede. Do väčšieho si Boris vložil dva banány. Kde som ich mal ja netuším.

Na Tomkách si Boris labužnícky ľahol do trávy pod borovicu. Tým ale vo svojom tričku vyrobil "banánovú kašu". Bolo mi do smiechu a tak som pozoroval Borisa ako v jazere perie svoje tričko. Dal som mu jeden z mojich dvoch banánov a potom sme čakali kým Borisove tričko trochu preschne.

Pieštany.

Keď som mal 50 rokov, začal som každý rok vždy v dňoch blízkych mojím narodeninám jazdiť na bicykli trasu Bratislava-Pieštany-Bratislava. To je celkom 196 km a nie každý rok sa mi zadarilo.

S Borisom som absolvoval túto trasu až vo veku 66 rokov. Vtedy sme sa vracali späť a oddychovali sme na benzínovom čerpadle na okraji Trnavy.

Sedeli sme tam na obrubníku cesty, nikde žiadna lavička. Bratsky sme sa podelili o zvyšky jedla a ja som povedal : No som viac unavený ako keď som mal 50 rokov aj keď mám lepší bicykel, mal som ist z Trnavy zvyšok cesty vlakom.

Vtedy Boris povedal, **no keď si už so mnou zvládol 146 km tak ten zvyšok spolu zvládneme**. Bola to pre mňa veľka podpora a takého kamaráta už nikdy mať nebudem.

Trenčín.

Ešte v tom istom roku ako som bol s Borisom v Piešťanoch sme išli spolu do Trenčína. Ako vždy som bol ja navigátor, ale prakticky len po Nove Mesto nad Vahom. Išli sme po ľavej strane Váhu, s nášho pohľadu od Bratislavy po pravej. Tam sa mi Boris veľmi hodil. Jeho manželka pochádza z Trenčína a tak pre zmenu pred Trenčínom a v meste Trenčín ma navigoval on.

Prišli sme do Trenčína za dopoludnia, čo bolo 140 km. Vtedy Boris volal do Bratislavy manželke že sme v cieli a **ona sa ho pýtala či aj späť pôjdeme na bicykloch**. To nas veľmi pobavilo. Aj keď sme si namýšľali akí sme frajeri, za jeden deň by sme asi 280 km nezvládli. A tak sme išli späť vlakom.

Defekt v Šamoríne.

Raz sme boli len my dvaja v Gabčíkove. Teda na priehrade aj dole v dedine. Ja už neviem čo som tam jedol a pil, ale Boris mal so sebou nejakú špeciálnu klobásu na ktorú sa tešil. Ja som z nej nejedol, našťastie, ale Boris ju z chuti zjedol.

Potom sme sa vrátili späť hore kopcom na priehradu. Cyklistický chodník po korune hrádze je vysoko nad terénom, asi tak tretie poschodie. Po kilometri cesty začalo byť Borisovi zle. Nechal bicykel hore a nejako zliezol po tráve dole k priesakovému kanálu namočil si tam ruky a ležal tam na tráve.

Ja nie som lekár a netušil som čo sa deje. Nechal som môj bicykel tiež hore. Zišiel som k Borisovi. Vždy nosím na krku bavlnennú šatku. Tú som namáčal vo vode priesakoveho kanála robil Borisovi studený obklad. No nebolo mi všetko jedno. Nakoniec sa ukázalo, že príčinou Borisovej nevoľnosti bola tá klobása.

A aby to nebolo jednoduché pokračovali sme pomaly na ceste domov. U Šamorína nastala ďalšia komplikácia. Boris dostal defekt na svojom novom cestnom bicykli. Zasa mal lepší a rýchlejší bicykel ako ja.

Ešte keď sme jazdili vo väčšej skupine, tak kamarát Ľuboš mal vždy pri sebe potrebné náradie a materiál pre prípad defektu ako aj 500 korún. Ja okrem toho nosím aj rezervnú dušu, samozrejme na môj bicykel.

Boris sa o techniku nikdy nestaral, mal dobrých kamarátov. Lenže vtedy mal defekt v blízkosti ventilku a to sa zle lepí. Boris veril že ja to opravím a ja som celý čas v duchu nadával. Keby mal vtedy Boris u seba nahradnú dušu, tak by to dopadlo ináč. Nakoniec sa mi to podarilo, boli sme asi 25 km od Bratislavy a pešo by to bolo ďaleko.

Trojmedzie a Rajka.

Kedysi sme s Borisom často jazdili na kompu čo ide cez prírodný kanál elektrárne medzi obcami Vojka a Kyselica. V posledných rokoch sme hádam viac jazdili na Trojmedzie. Blízko dediny Rusovce je miesto kde sa stretávajú tri štáty. SK, AT a HU. Kedysi tam boli mýnové polia a ostnaté drôty, dnes sa tam dá ísť zo slovenskej strany na bicykli.

Na trojmedzie chodia turisti a cyklisti z uvedených troch štátov, ale nielen to. Minule som tam stretol turistov z Fínska, vedeli po nemecky. Boris tam akosi vždy stretol nejakých známych a keď nie, vedel sa prihovoriť každému.

Tak raz tam stretol niekoho ktorý ho nahovoril, že sa odtiaľ dá ísť do Rajky v Maďarsku. Ja ako navigátor som nebol týmto nápadom nadšený, lebo som to nemal preštudované na mape. No zablúdiť sa nedalo, akorát tá cesta mala zúfalý štrkový povrch.

Stále som čakal že Boris to vzdá, ale on ma prehováral že v Rajke pozná nejaké miesto kde si dáme kávičku a zákusky. Boris ako svetobežník sa cítil v Maďarsku v pohode. Netuším či vedl maďarsky. Ja sa viem v Maďarsku dohovoriť len nemecky a nebol som celkom v pohode.

Nakoniec to dopadlo tak, že v tej reštaurácii mali nejaký zájazdový autobus a ani káva ani zákusok. Nevyšlo to, takže už nikdy s Borisom do Maďarska na kávu nepôjdem.

Trojmedzie a Kitsee.

Po tejto skúsenosti som pri ďalšom výlete naplánoval zpiatočnú cestu z Trojmedzia po asfaltovom chodníku ktorý tam kopíruje hranicu medzi SK a AT.

Kedže ma minule Boris úspešne zlomil, aj vtedy na základe odporúčania nejakého iného muža sme išli späť ináč ako som plánoval, cez rakúske dediny. Hej, asfalt bol pekný, ale jazdili sme po cestách kde jazdia aj autá a podľa mňa zbytočne. Aj keď tu zdôrazňujem ako som s Borisom dobre vychádzal, vtedy som bol na Borisa dosť nahnevaný.

Skončili sme v rakúskej dedine Kitsse kde je továreň na čokoládu. V podnikovej predajni tam majú regále s rôznymi výrobkami, je to ako samoobsluha. Ale u každého výrobku je dole miska, kde je možné ochutnať to čo chcem kúpiť.

Ja som kúpil dve malé bonboniery. Boris ochutnal všetko, ale nekúpil nič. Vedel v tom chodiť ...

Dunajská Streda.

Keď som sa stal riadnym dôchodcom, jazdieval som za popoludnie po hrádzi vodného diela až po dedinu Baka a odtiaľ bežnými cestami s malou premávkou do Dunajskej Stredy. Tam som bol ako doma, kedysi som tam jazdil služobne a na kúpalisko.

Využíval som pritom vlak spoločnosti Regiojet ktorým som sa vracal späť do Bratislavy. To bolo zvlášť parádne keď som išiel tam za vetrom a späť vo vlaku a teda žiadny protivietor. Boris ešte nebol dôchodca, usilovne pracoval v redakcii, tak bolo zložité to zorganizovať.

Na ceste tam sme sa zastavili v Šamoríne, kde má jedna pani taký obchodík kde pečie palačinky a robí dobrú kávu. To sa Borisovu veľmi ľúbilo a bol problém ho odtiaľ dostať. Mám z akcie aj peknú fotku.

Nakoniec sme lepšie točili pedále a došli sme až do Dunajskej stredy. Boris vždy spoliehal že ho dovediem k cieľu. Späť sme išli vlakom Regiojet, Boris to zažil prvýkrát a veľmi sa mu to ľúbilo. Tento výlet hoc len v dĺžke 65 km bol nadherný aj zásluhou takého kamaráta ako bol nenahraditeľný Boris.

Boris a jeho zahrádka.

Boris miloval svoju zahrádku na kraji Bratislavy vo Vajnorochoch. Hmm, mne trochu prekážala, asi som na tú zahrádku žiarlil. Lebo keď sa dalo nahovárať ma Boris, že on sa pridá k výletu na zahrádke alebo v blízkej Ivanke pri Dunaji. Občas som teda ustúpil a išli sme tak. Raz sme tak išli do Senca cez zahrádku, čo bola pre mňa zbytočná zachádzka.

Dom v Petržalke kde Boris býval a dom kde bývam ja leží tak, že Boris idúcky na bicykli na zahrádku sa zastavil u mňa. Mal to po ceste. Ja som vyšiel pred dom, obdivoval prípadne jeho bicykel a bavili sme sa o našich plánoch. To bolo milé, veď sa nemusel zastaviť.

Senec.

Posledné roky sme s Borisom jazdili často do Senca. Mne sa tam ľúbi centrum kde je chodecká zóna a vonku na ulici sedia ľudia, nepracujú a pijú kávu. To sa aj Borisovi ľúbilo. V Senci som zažil s Borisom tri príhody.

Raz sme tam išli vlakom, ale nie Regiojet. Boris nastúpil v Petržalke do nízkopodlažného vagóna a ja u mňa na stanici Nové mesto. Všetko bolo v poriadku, ja som chcel ísť zo Senca ďalej a tým vlakom sa trasa skrátila.

Lenže v Senci je železničná stanica aj 100 rokov stará a žiadne vyvýšené nástupište. Keď sme otvorili v Senci dvere vagóna, videli sme terén o cca 60 cm nižšie. Toľko si ja v mojom veku netrúfam skočiť a čo bicykel? Samozrejme na nízkopodlažnom vagóne nie sú žiadne schodíky a ani madlo kde by sa dalo držať pri vystupovaní.

Bez Borisa by som bol stratený. Boris nejako zliezol a ja som mu podal obidva bicykle. Teraz keď už nemám Borisa ani len do Senca nemôžem ísť vlakom ...

Zo Senca sme vtedy išli smerom na juh, na Šamorín. Tam je miesto ktoré poznám roky, chovajú tam v zajatí sibírske tigry. Ťažko bolo Borisa od tigrov odtrhnúť a ja som chcel stihnúť vlak Regiojet v Kvetoslavove. Bola jeseň a krátke dni. Domov by sme to asi za svetla nestihli.

Boris bol vždy optimista, ale ja som to vtedy videl zle. Tak podobne ako v Dunajskej Strede sme pridali. To Borisovi nerobilo problém, mal svoj rýchly cestný bicykel ale čo ja?

Keď sme prichádzali k železničnej stanici Kvetoslavovo blikali na priecestí varovné červené svetla. Mali sme meškanie, ale aj vlak do Bratislavy mal meškanie. Stihli sme to. Zas to raz Borisovi vyšlo ...

A ešte raz Senec. Inokedy keď sme boli v Senci tak som ako obvykle zaplatil kávu a zákusok aj Borisovi. Keď sme odchádzali zo Senca Boris hľadal bankomat. No je ich tam aspoň 6 kusov, ale žiadny sa mu akosi nehodil.

Za Sencom na ceste do Bratislavy je v obci Nová Dedinka taký malý bufet a tam sme sa dohodli, že sa ešte napijeme Kofoly. Povedal som Borisovi : vezmi mi len malú Kofolu, nemám taký smäd. Boris zahlásil : **No vieš, ja nemôžem, ja tu nemám žiadne peniaze ...** Uff, ist na 50 km dlhý výlet bez peňazí ? No Boris mal dobrých kamarátov a bol hazardér.

Komárno.

Vedel som, že Boris ma brata v Komárne ešte na začiatku nášho priateľstva. Už vtedy sme sa občas bavili o tom, že by sme tam na bicykloch zašli. Vtedy ešte do Komárna jazdil taký starý motorový vlak ako je to vidieť v českých filmoch.

Potom som sa dozvedel, že sme to nejakو nestihli, jeho brat medzičasom zomrel. V roku 2018 približne rok pred Borisovou smrťou prišiel Boris s nápadom, že teraz keď do Komárna jazdi pekný vlak firmy Regiojet a berie aj bicykle prišiel čas na realizáciu.

Ja som ako organizátor našich výletov ihneď začal študovať mapy a satelitné fotografie. Plánoval som to tak, že do Komárna pôjdeme vlakom a zpať na bicykloch. Zatiaľ čo druhá polovica trasy z Gabčíkova do Bratislavy je mi dobré známa, úsek Komárno-Gabčíkovo nemá elegantný cyklochodník a skrýva rôzne nástrahy. Niektoré úseky by sme museli obchádzať cez dediny, čo by nás zdržovalo.

Boris chcel zrejme navštíviť svoju švagrinu a aj cesta vlakom tam chvíľu trvá, teda v hodinách a nie minutách. Teoreticky pri štarte o 12:00 z Komárna by sme to mohli tých niečo viac ako 100 km do 19:00 stihnúť, ovšem za predpokladu, že sa nevyskytnú nejaké ťažkosti. Bol september 2018 a ja som po zralej úvahe povedal Borisovi, že to nie je realizovateľné. Mohlo by sa stať, že posledných 20 km by sme išli už potme.

Sľubil som Borisovi že v roku 2019 to niekedy v júni zvládneme. Tento sľub som už nespľnil, prekazila to Borisova choroba. Už nepoznám takého šialenca ktorý by so mnou do takej akcie išiel. V tomto bol Boris jedinečný, nikdy nebedákal, že niečo nezvládneme. Bol správny hazardér.

Môj dar Borisovi.

Tento rok ma nejakو nahnevala moja tlačiareň môjho domáceho počítača a tak som si v akcii kúpil inú. Pôvodnu funkčnú som chcel darovať vnukovi, ale mladí musia mať všetko nové a drahé. Borisovi som vždy pomáhal s jeho počítačom čo mal doma radou aj materiálne, teda súčiastkami.

A tak jedného dňa prišiel ku mne Boris autom a ja som mu tlačiareň daroval a nainštaloval. No to by nebolo v našich vzťahoch nič mimoriadne. Za nejaký čas, asi za mesiac mi Boris volal. Nepýtal sa kedy podnikneme na bicykloch nejaký výlet, ale takým zvláštnym hlasom mi veľmi ďakoval za tu tlačiareň.

Pochopil som to až po Borisovej smrti. Zrejme už vtedy Boris vedel, že je s ním zle a mal túžbu mi poďakovať. Na ten telefonát tiež nezabudnem.

Posledný kontakt.

Ešte keď sme boli raz na Trojmedzí, prišiel Boris s nápadom, že by sme mohli raz ísť do Rakúska na Neziderské jazero. Tento rok som našťudoval mapy, uložil som si trasu do navigácie a bol som pripravený.

Na začiatku sezóny som volal Borisa na klasický výlet na Trojmedzie a tam som s ním chcel prebrať detaily horeuvedeného výletu. Lenže na miesto našej stretávky pod most Apollo Boris neprišiel. Volal som mu a povedal mi že nepôjde. Bolo to v jeho prípade neobvyklé, ale ja som netušil súvislosti.

Keď mi Boris volal ako pozdrav použil vetu : **Športu zdar a cyklistike obzvlášť.** Akorát potom sa Boris odmlčal a ja som netušil prečo. Stretol som ho neskôr ako obvykle v nákupnom centra Kaufland, kde ja každý týžden nakupujem a Boris to mal blízko z redakcie.

V Kauflande som ho videl aj naposledy. Nepýtal som sa prečo nemohol ísť na Trojmedzie, ale Boris mi povedal, že mu diagnostikovali rakovinu kože. Povedal, že nemá metastázy a lekári to majú pod kontrolou.

Ponúkol som mu, že môžeme ísť na bicykloch do Piešťan ale tak, že do Leopoldova vlakom, odtiaľ 20 km do Piešťan a zase z Piešťan do Leopoldova na vlak. Jazdí tam totiž nízkopodlažný vlak a obidve nástupištia sú vyhovujúce. Boris sa smial že tak málo km, ale sľúbil že keď sa vyzdravie tak pôjdeme.

Potom som sa mu už nemohol dovolať na mobil. Tušil som že je zle. Až raz moja manželka zavolala Borisa z našej pevnej linky. Ona tiež Borisa dobre poznala, kedysi s nami chodila na menšie výlety ale raz bola s nami dokonca na priehrade v Gabčíkove čo je 100 km.

Potom som hovoril s Borisom aj ja. Bavili sme sa o tom ako nám bolo dobre na káve v Senci a dokonca som mu povedal, že do Senca môžeme ísť aj bez bicyklov, len tak.

Ešte raz som sa Borisovi dovolal. Bol zmatený a pýtal sa ma ako si kúpi lístok na vlak do Senca. Nevedel som čo mám na to povedať.

Za nejaký čas raz ráno volala moja dcéra Dana, ktora tiež Borisa poznala, že na Internete je správa, že Boris zomrel.

Od smrti Borisa už uplynuli 4 mesiace, ale Boris mi stále chýba. Tento text som napísal podľa seba, sú to moje názory a nevádi mi že niekto to celé vidí ináč. Krása života je v rôznorodosti a kamarátstve ľudí ...

Branislav Štofko b.stofko@zoho.com

Fotky len s Borisom sú tu :

http://pedal.myartsonline.com/2019_Boris/index.html

Všetky fotky sú tu : <http://pedal.myartsonline.com/index.html>